

Nieuwsbrief azc Grave en Grave POA

Dagelijks vragen mensen asiel aan in Nederland. Het COA (Centraal Orgaan opvang asielzoekers) vangt deze mensen op en begeleidt hen. Vanaf het moment dat een asielzoeker Nederland binnenkomt, wordt hij opgevangen in één van onze opvanglocaties. Om u op de hoogte te houden van de ontwikkelingen op azc Grave en Grave POA informeren we u via deze nieuwsbrief.

Mocht u vragen of opmerkingen hebben dan horen we dit graag via grave@coa.nl.

Voorwoord

We beginnen deze nieuwsbrief met een interview met een bewoner. Hierin leest u hoe bewoners zich inzetten om te participeren en integreren in de Nederlandse samenleving.

Het thema participatie komt een aantal keren langs, zoals bij De Niemanders, die samen met bewoners muziek maken. En de uitreiking van certificaten door wethouder Willy Hendriks. Ook de introMAP gaat over participatie.

In Nederland kan het natuurlijk niet anders dan dat je je voortbeweegt op de fiets. Wat nog niet zo makkelijk te leren is, als je eenmaal wat ouder bent. Vandaar dat we fietslessen geven op het azc.

Natuurlijk hebben we ook weer een mooi verhaal vanuit amv, onze alleenstaande minderjarige vreemdelingen.

We wensen jullie veel leesplezier toe.

Servicerubriek

Feiten en cijfers

Het aantal bewoners van de locatie op 14 februari 2023:

Mannen: 284;

Vrouwen: 123;

Kinderen: 179; waarvan 49 amv;

Totaal 586 bewoners.

Op 14 september 2023 verbleven er 45 verschillende nationaliteiten op onze locatie;

De top drie bestond uit Syrië (238), Iran (42) en Somalië (41).

Contact:

Bezoekadres: Intendanceplantsoen 1, 5363 VZ, Velp (NB);

Telefoon: 088-7150290; E-mail: grave@coa.nl.

Aanmelden nieuwsbrief:

Wilt u zich aanmelden voor de digitale nieuwsbrief? Stuur een e-mail aan grave@coa.nl met als onderwerp 'Nieuwsbrief AAN'

o.v.v. uw naam en woonplaats.

Bewonersinterview: Büşra vertelt...

Büşra, één van onze bewoners, is een voorbeeld van mensen die graag deel willen uitmaken van de Nederlandse maatschappij en er hard voor werken om dat doel te bereiken. Inmiddels is zij vertrokken uit het azc en wij wensen haar en haar gezin veel voorspoed in het verder bouwen aan hun toekomst. Büşra heeft er zelf alle vertrouwen in en wij van azc Grave geloven ook dat zij het kan!

'Hallo, ik ben Büşra. Ik ben wiskundelerares. Ik ben naar Nederland gekomen vanwege de politieke gebeurtenissen in Turkije. Nieuwe mensen, een nieuwe cultuur en nieuwe plekken. Ik moest erg wennen. Aan al deze veranderingen wennen kon ik niet alleen. Na verloop van tijd ontdekte ik dat er azc-medewerkers en Nederlandse vrijwilligers waren om mij te helpen.

Ik heb een erg leuke tijd gehad tijdens de zumba-cursus die werd gegeven.

Allereerst ben ik begonnen met deelname aan een vrijwilligerscursus en taalcafé om Nederlands te leren. Daarna werkte ik op de speelzaal in het azc. Ik begon de wegen met betrekking tot Nederland te volgen op social media.

Vervolg op pagina 2

Vervolg van pagina 1:

Op deze manier kwam ik meer te weten over de Nederlandse cultuur en bleef ik op de hoogte over wat er gaande was in de stad en het land waarin ik woon. Ik heb een erg leuke tijd gehad tijdens de zumba-cursus die in het azc werd gegeven.

Ik wilde de verkeersregels leren van het land door deel te nemen aan de cursus verkeersregels die in het azc werd georganiseerd. Ik dacht dat hoe meer ik bij het leven betrokken ben, hoe sneller ik me kan aanpassen en Nederlands kan leren. Ook al verstond ik niet wat de caissières zeiden, ik aarzelde niet om naar de markten en winkels te gaan.

Dat ik dit kan doen, geeft me zo'n goed gevoel.

Nu, een jaar nadat ik naar Nederland ben gekomen, zie ik dat ik een plek in het leven begin te vinden. Al is het maar een beetje, ik spreek en maak me verstaanbaar aan de Nederlanders in het azc. Ik kan me uiten tijdens het boodschappen doen op de markt en comfortabeler winkelen. Ik voer gesprekken met de leerkrachten van mijn zoon op school. Dat ik dit kan doen, geeft me zo'n goed gevoel.

Zoals ik in het begin aangaf, was het voor mij onmogelijk om dit alleen te doen. Dankzij iedereen die ons heeft geholpen om ons met tolerantie en zorg kennis te laten maken met Nederland/ aan te laten passen in Nederland, begon ik een plek in het leven te vinden. Ik wil mezelf blijven verbeteren door me in te spannen en in korte tijd wiskundeles voort te zetten, zoals voorheen en ik geloof dat ik het kan.'

Bewoners maken professioneel muziek met De Niemanders
Muzikanten en songschrijvers Rocco Ostermann en Wout Kempens vormen samen de professionele rockband De Niemanders (www.niemanders.nl). Het is zeker geen doorsnee band, De Niemanders zijn namelijk altijd op zoek naar bijzondere manieren van muziek maken. Zo speelden en componeerden ze samen met gedetineerden in gevangenissen

Op 6 en 7 december waren De Niemanders te gast bij azc Grave. Het azc was omgetoverd tot geluidsstudio. Samen met bewoners zijn songs geschreven en gecomponeerd. Ze hebben uit deze sessies al twee fantastische nummers samengesteld. Met muziek is veel te beleven en in de muziek zijn de bijzondere levensverhalen van onze bewoners verweven. Hoe het leven is als vluchteling en hoe mensen het leven op een azc beleven.

Dat moet uiteindelijk leiden tot een nieuw album!

De bewoners waren enthousiast en de band ook. Ze komen dan ook snel weer terug om met bewoners nieuwe nummers te schrijven en op te nemen. Dat moet uiteindelijk leiden tot een nieuw album!

Ken je azc-bewoners die een instrument bespelen, teksten schrijven of graag hun verhaal delen: laat het dan weten aan collinvangerven@coa.nl. Dan krijgen ze een uitnodiging als De Niemanders voor het vervolg van het project weer op bezoek komen. Meer weten, kijk op hun site: <https://niemanders.nl/>

NT2; Nederlands als tweede taal

De laatste tijd viel ons een toename op van zeer hoogopgeleide cursisten in de taalklassen. Deze mensen blijken gemeen te hebben dat ze zijn gevlucht uit landen waar ze hun beroepen niet meer in vrijheid kunnen uitoefenen. Het steeds verder beperken van de vrijheid van meningsuiting of zelfs het dwangmatig verkondigen van onwaarheden maakte dat deze mensen vertrokken uit hun land.. Deze bewoners waren in het land van herkomst bijvoorbeeld journalist, docent, hoogleraar of politiebeambte en allemaal konden zij niet meer achter hun werkzaamheden staan. Niet op de manier die van hogerhand werd opgelegd. In (bijna) dictatoriale regimes was het voor hen onmogelijk het werk uit te voeren, werk dat zij voorheen met passie hadden kunnen doen.

“Ik repareer elke auto, graag!”

In Nederland, net als in de rest van Europa, ervaren we een groot tekort aan arbeidskrachten. De komst en het verblijf van deze groep in Nederland kan gezien worden als een zeer welkome aanvulling op de Nederlandse arbeidsmarkt, zoals in de zorg en het onderwijs waar structureel een nijpend tekort is aan handen.

Maar ook in andere taalniveaus zien we bewoners met waardevolle werkervaring. Zo is er Samir uit Irak, die 15 jaar lang in zijn vaderland heeft gewerkt als automonteur. Hij kan niet wachten om aan de slag te mogen gaan: “Ik repareer elke auto, graag!” Eerder in deze nieuwsbrief las u een interview met een van de oud-cursisten uit de hoogopgeleiden-groep. Zij was wiskundelerares in het land van herkomst.

Integratie, samen één in de maatschappij, daar draait het om.

Ook heeft er een uitbreiding plaatsgevonden binnen het programma ‘Voor-Introburgering’ met de introductie van ‘De IntroMap’. Op het azc ontvingen onze statushouders (mensen met een verblijfsvergunning) al een ‘vóórprogramma’. Daarin zijn opgenomen de componenten Nederlands als Tweede Taal (NT2), 9 uur per week/ 117 uur in totaal, Kennis van de Nederlandse Maatschappij (KNM) en begeleiding door een casemanager.

Sinds dit jaar is daar het onderdeel IntroMap aan toegevoegd. IntroMAP staat voor introductie module Arbeidsmarkt en Participatie. Elders in deze nieuwsbrief kunt u meer lezen over de inhoud van deze module. Onze medewerkers zijn enthousiast over de meerwaarde van deze module, gericht op participatie. Want integratie, samen één in de maatschappij, daar draait het om. Het doel is dan ook mensen mee te laten doen. Of het nu betaald of vrijwilligers-werk is: elk mens telt, een mens dat meedoet, voelt zich gezien.

Uitreiking van certificaten door Wethouder Willy Hendriks

Vlak voor de kerst, op 14 december jl. deelde wethouder Willy Hendriks certificaten uit aan een aantal trotse bewoners.

Deze mensen deden in het kader van de #Meedoenbalie enthousiast vrijwilligerswerk in het azc en omgeving. Muziekgezelschap Kwint was zo vriendelijk om deze bijeenkomst op te luisteren met hun prachtige muziek op de mandoline.

Een van onze bewoners kan na een intens traject van taal en stage beginnen met zijn eerste baan in Nederland. Hij gaat werken bij busmaatschappij Arriva; prachtig voorbeeld van integreren door participatie!

Fietslessen azc Grave

Onlangs zijn we op het azc met fietslessen gestart. Het is een cursus van 4 bijeenkomsten. Een terugblik op de eerste ervaringen.

Op 17 november was het zover en zijn we begonnen met een groep van 12 enthousiaste cursisten. De vrouwen willen leren fietsen zodat ze mobieler zijn; zij kunnen hun kinderen naar school brengen, boodschappen doen of gewoon fietsend de omgeving verkennen en zo lekker bewegen. Het vergroot de zelfredzaamheid. Twee vrijwilligsters geven de fietslessen.

En zeg nu zelf: Wonen in Nederland, dat vlakke land, en niet kunnen fietsen? Dat kan echt niet.

Docent Carla aan het woord:

Toen ik hoorde vertellen over fietsles voor bewoners van het azc werd

ik direct enthousiast. Ik zelf vind het heel fijn om te fietsen. Handig om boodschappen te doen; met een fietstas achterop heb je snel alles weer in huis. Kindjes kunnen mee voor- en achterop. Dan moet je natuurlijk wel goed kunnen fietsen! En zeg nu zelf: Wonen in Nederland, dat vlakke land, en niet kunnen fietsen? Dat kan echt niet.

De eerste fietsles dacht ik wel, het is nu wel heel echt Hollands weer. Hoe gaan we dat nu doen? Gelukkig was er een lokaal gereserveerd. Konden we eerst rustig kennismaken zonder nat te worden. De cursisten hadden absoluut geen fietservaring. Na een kort kennismakings rondje kwam de fietsenmaker van het azc met een fiets aan de hand binnenlopen met de woorden: "Het is geen auto, geen trein, geen bus, geen vliegtuig ..." Al snel riep een aantal dames: "Een fiets!"

Geen paniek! Wij houden je vast!

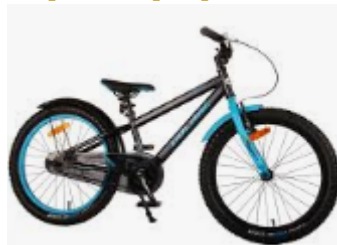
We zijn met een eenvoudige oefening gestart. Rustig op de fiets stappen en voeten op de trappers. Geen paniek! Wij houden je vast! Iedereen wilde als eerste. Wij wiebelden wat aan de fiets en de mensen kregen er vertrouwen in. Iedereen was tevreden over de prestatie die ze hadden geleverd. Nu was het tijd om af te leren stappen. En ook dat lukte.

Ik vond het stoer dat iedereen het aandurfde om te gaan leren fietsen. Er was een dame bij die eerder van de fiets gevallen was, maar ook zij klom, al was het ietwat bibberend, op de fiets. Natuurlijk moesten we het allerbelangrijkste ook eerst oefenen. Remmen. Ook dat ging gelukkig prima. Wij docenten waren dan ook supertrots op onze groep van 6 dames.

In de gang heeft iedereen een stukje gefietst. Met hulp om op te stappen konden sommigen zelfs een eindje alleen fietsen. Als we riepen "stop" moesten ze stoppen en kregen ze hulp bij het afstappen.

Er zullen nog meer lessen volgen. Met mooi weer gaan we lekker naar buiten. En binnenkort natuurlijk op de fiets naar Grave, Nijmegen of Cuijk of wie weet naar Arnhem. Ik heb er alle vertrouwen in met deze club.

Oproep (kinder)fietsen

Heeft u een fiets staan die u niet meer gebruikt, of bent u van plan de schuur in het nieuwe jaar op te ruimen en denkt u: "Hé, dit fietsje, staat dat er nog steeds? Dat gaan we niet meer gebruiken voor het (klein)kind", dan zijn deze

fietsen(-jes) zeer welkom in ons azc. Bewoners en hun schoolgaande kinderen zouden er zeer mee geholpen zijn! Heeft u nog iets staan aan bruikbare fietsen, neemt u dan contact op met roberthoutman@coa.nl

Breekijzer gezocht

Om 18:10 uur gaat de mentoren-telefoon.

“Uhm, hallo mevrouw, sleutel?”

“Met wie spreek ik?”

“Met Harun”

“Luister Harun, jij weet best dat de mentoren nu aan het eten zijn. Je zult moeten wachten tot onze pauze voorbij is of tot er een andere jongen met een sleutel thuis komt.”

“Oké. Eet smakelijk.”

Om 19.00 uur loop ik langs de woonunit van Harun. Ik zie Harun, Salman en Karahman wat beteuterd uit het raam kijken. Shit, totaal vergeten dat Harun zijn unit niet kon binnenkomen. Maar hoe kan het dan dat hij nu binnen zit? Zodra ze mij zien, verschijnt er opluchting op hun gezichten.

“Ah mevrouw, eten klaar? Alsjeblieft helpen!” Ik begrijp niet goed wat er aan de hand is en wil de deur van de woonunit openen, maar tot mijn verbazing krijg ik deze niet open. “Ja mevrouw, deur probleem!” roept Karahman.

Harun zit blijkbaar met zijn kameraden in zijn eigen unit opgesloten

Ik voel me op slag super schuldig. Daarom belde Harun dus, hij zit blijkbaar met zijn kameraden in zijn eigen unit opgesloten en ik heb ze bijna een uur aan hun lot overgelaten. Ook ik krijg de deur niet open. Via de portofoon vraag ik mijn collega's om te komen helpen. Maar het lukt niet. We besluiten een spoedmonteur te bellen en deze geeft aan zo snel mogelijk te komen. Hij hoeft alleen maar even een klusje af te maken in Den Helder en dan komt hij zo snel mogelijk naar Grave...

Ik neem contact op met mijn leidinggevende. In verband met de brandveiligheid krijgen wij van hem toestemming de deur in te trappen. De mentoren splitsen zichzelf op in twee groepen: drie collega's gaan zich met de bevrijdingsmissie bezighouden en twee met de rest van de groep. Omdat ik mijn fout goed wil maken, blijf ik bij de deur. Inmiddels heeft de rest van de jongeren zich om ons heen verzameld. Collega Roy neemt een aanloop... de groep toeschouwers roept eensgezind: “BISMILLAAH ROY” je hoort tweemaal keihard ‘BAF BAF’. De deur is flink beschadigd, maar nog steeds zo vast als een huis. “Wollah meneer Roy sterke meneer” roept Abdil enthousiast en de overige jongeren maken een bevestigend geluid.

Maar de jongeren zijn het er over eens: Rabia is echt een superwoman

Mijn collega Rabia probeert het. Twee keiharde ‘KABOEM KABOEM!!’ en onder daverend applaus van de jongeren constateren we dat de deur weliswaar nu een stukje open kan, maar nog steeds zit vastgeklemd. Maar de jongeren zijn het er over eens: Rabia is echt een superwoman. Zamir besluit spontaan meteen zijn schoonmaaktak uit te gaan voeren, zoals Rabia hem vandaag al tevergeefs meermaals verzocht heeft.

Roy oppert dat we maar op zoek moeten naar een breekijzer en wil al weglopen om er een te gaan halen. “Wacht!” zeg ik. “Laat mij het nog een keer proberen”. Roy kijkt mij van top tot teen. Tussen mijn top en mijn teen zit ongeveer 155 centimeter. “Weet je het zeker?” vraagt Roy. Ietwat verontwaardigd zeg ik dat ik op kickboksen heb gezeten. Achter de deur wordt iets gezegd in het Arabisch. Ik versta geen Arabisch maar het klinkt paniekerig en uiterst serieus.

De bevrijdingsfoto van mijn collega's die wél sterk zijn en de opgesloten jongeren.

Vervolg op pagina 6

Vervolg van pagina 5:

Toch barsten de toeschouwers in lachen uit. Ik vraag mijn collega Rabia of zij heeft verstaan wat er achter de deur gezegd werd. Rabia kleurt een beetje en vertaalt wat Salman zojuist heeft gezegd: “God sta mij bij, dat korte vrouwtje wil het per se ook proberen. Ik denk dat we hier nooit meer uitkomen.”

Het klinkt alsof er een kabouter op de deur klopt.

Ik besluit mij door deze weinig opbeurende woorden niet te laten ontmoedigen en neem ook een aanloop. ‘Tok, tok!’ Het klinkt alsof er een kabouter op de deur klopt. Er volgt een oorverdovende stilte. Said, een van de toeschouwers schraapt zijn keel en zegt gemaakt enthousiast:

“Heel goed van jou!” en klopt mij wat onhandig op mijn schouder. Helena, die naast Said staat, knikt, lacht mij bemoedigend toe en steekt haar duim naar mij omhoog.

“Zal ik dan nu wél het breekijzer maar gaan halen?” vraagt Roy en hij houdt zichtbaar zijn lach in. “Nou, anders doe ik dat wel eventjes” zeg ik, blij dat ik even weg kan.

Eenmaal terug met het breekijzer zijn de jongeren snel bevrijd. Onder luid applaus lopen de jongeren dansend de unit uit. *De namen van de jongeren en medewerkers zijn uit privacy overwegingen gefingeerd.*

De intromap

Sinds het begin van vorig jaar maakt de introMAP-training onderdeel uit van de voor-inburgering aan vergunninghouders (bewoners met een verblijfsvergunning), ook wel statushouders genoemd.

IntroMAP staat voor introductie module Arbeidsmarkt en Participatie. Hier bereiden we bewoners voor op een toekomst in de Nederlandse arbeidsmarkt. Elders in deze nieuwsbrief leest u over de kansen en mogelijkheden voor deze bewoners om niet alleen zelf werk te vinden maar ook om te helpen problemen met personeelstekorten op de arbeidsmarkt op te lossen.

Inmiddels hebben wij al aan diverse taalgroepen IntroMAP training gegeven en deze training wordt heel goed ontvangen. Bewoners vinden het belangrijk om te leren over de rechten en plichten die bij werken komen kijken.

Bewoners vinden dit de meest interessante training die gegeven wordt.

De training is interactief en wij doen veel oefeningen teneinde meer te leren over werken in Nederland. Thema's die onder andere aan bod komen zijn: beroepenoriëntatie, werknemerscompetenties, realistisch beroepsbeeld, arbeidsmarkt, belasting en regels, beroepskansen, beroepscompetenties verwerven, werkcultuur, werk vinden en netwerk opbouwen.

Op de laatste trainingsdag gaan de bewoners zich live presenteren. Dit stuk van de training vormt een heel belangrijk onderdeel, waarin de deelnemers zichzelf laten zien en de opgedane 'skills' delen met de groep. Zij bereiden hun presentatie voor en krijgen feedback van de casemanager en van de andere deelnemers. Zij worden zo een klein beetje klaargestoomd voor wat hen straks te wachten staat op de Nederlandse arbeidsmarkt.

Wat wij vaak terug horen is dat bewoners dit de leukste en meest interessante training vinden die gegeven wordt. De training biedt bewoners perspectief voor hun toekomst in Nederland.

Hierdoor geven wij als programmabegeleiders deze training met nog meer plezier!